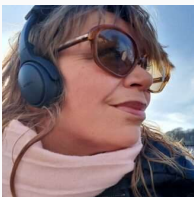

To enorme køletårne clasher med den pastorale idyl. Privatfoto

Dyr fransk ost og bankekød

Inger Tejlgaard Olesen Ravn

Hvis man har svært ved at komme i omdrejninger efter juleflæsk og sribestreaming på sofaen, så kan man jo vælge at blive liggende på sidstnævnte denne januar-weekend og fornøje sig med en bog.

Ingen vil bo i Thionville er den selvstændige fortsættelse af Mette Reinhardt Jacobsens *No 54*, og den pendler mellem det bedre parisiske borgerskabs tvivlsomme charme og Atomkraftfrankrigs underklasse med masser af varme.

Tempoet er højt: Handlingen udspiller sig over ca. 10 måneder, hvor vi de første fire er i gang med den kvindelige hovedperson og jeg-fortællers forberedelser til et eksklusivt bryllup med et virkeligt scoop af en mand, velhavende og velsmurt, den snobbete familie til trods, de sidste 3 er vi midt i den hede kropslige betagelse af en ny forelskelse, nu i den kno-tatoverede banksikkerhedsvagt, Kevin.

Det er selvfølgelig ikke omkostningsfrit at have så meget drøn på tilværelsen: Uundgåeligt clasher de forskellige miljøer, og hovedpersonen crasher. Det er for denne læser yndlingsdelen, der hvor hun bruger tid på at sidde og bare sidde i forældrenes sommerhus ved Vesterhavet.

Så samler hun op på sin tilværelse – eller måske er det den, der samler hende op? I hvert fald får vi en 2023-version af ”og de levede lykkeligt til deres dages ende”.

BOG: Ingen vil bo i Thionville

Forfatter: Mette Reinhardt Jacobsen

Forlag: Byens Forlag, 2022.